

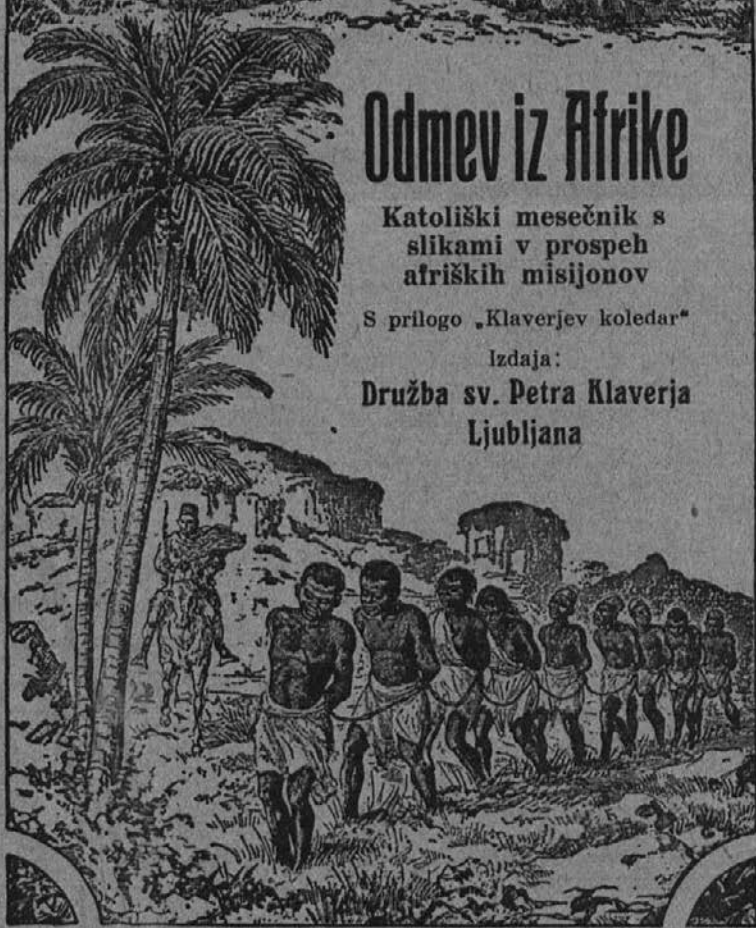
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prospeh
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

Katoliški misijonski mesečnik. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV in Piju XI. Stane za vse leto 10 Din, 6 L, 60 am. cts., 2·50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 8·20 L, 80 am. cts., 3·10 Š. Naročila in milodare naslavljajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

Blagoslov sv. Očeta. — Le za par minut. — Spreobrnjenje stare čarovnice. — Posvečevanje nove cerkve v Glen-Cowie. — Iz življenja Bapedov. — Angelčki. — Prve sestre domačinke. — Uslišane prošnje na priprošnjo Mar. Ter. Ledóchowske.

Molitev za naše ljube dobrotnike.

Povrni, Gospod Jezus, vsem, ki nam zavoljo Tvojega Imena kaj dobrega store, z večnim življenjem!

Po namenu dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov „Odmeva“ opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 svetih maš.

Popolni odpustki,

ki jih lahko dobijo udje Družbe Sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

3. aprila, na praznik sv. Benedikta „Zamorca“.

26. aprila, na praznik Marije, Matere dobrega sveta.

29. aprila, na praznik sv. Petra mučenca, iz reda pridigarjev — ustanovni dan Družbe sv. Petra Klaverja.

Dragoceno velikonočno darilo

Blagoslov svetega Očeta

*Družbi sv. Petra Klaverja in vsem
njenim dobrotnikom in prijateljem*

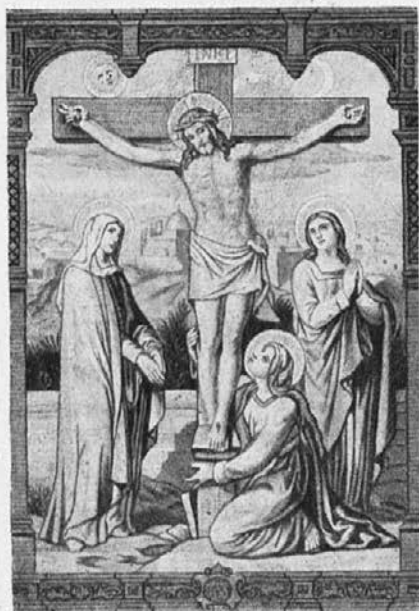
*Vrhovna voditeljica Družbe sv. Petra Klaverja je poslala
svetemu Očetu v imenu vse Družbe najponižnejše in najiskrenejše
čestitke ob priliki 10-letnice Njegovega kronanja. Nj. Svetost je
odgovoril s sledečo brzojavko:*

Vodstvu Klaverjeve družbe

*Nj. Svetost se srčno veseli vdanostnih
čestitk k 10-letnici Njegovega kronanja*

in blagoslavlja z očetovsko ljubeznijo

Kard. Pacelli

Le za par minut . . .

Le za par minut pojdimo na Golgato. Tu visi Odrešenik na križu, oblit s krvjo, rana pri rani, na glavi trnjeva krona, z žebli pribit. Za nas! Za duše! Ob straneh mu visita oba razbojnika hudodelca. Eden teh, ki ga je razsvetlila milost, spozna Odrešenika in ga zaprosi: „Gospod spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo!“ In odgovor? „Se danes boš z menoj v raj.“ Ena sama kratka molitveca je napravila iz hudodelca izvoljenca božjega, roparja nebes. Glejte moč molitve!

Le za par minut obiščimo kak afriški misijon. Mesece in leta se tam marsikdo trudi kot misijonar, da bi izpreobrnili zakrknjene pogane. Pred seboj ima morda čarovnika, poglavarja. Ako bi izpreobrnili tega, bi njegov vzgled potegnil stotine drugih za seboj. Toda ves trud je zaman. Ali naenkrat, ko bi se človek najmanj nadejal, se približa ura milosti. Srce, ki je bilo toliko časa gluho, prosi za vodo sv. krsta.

Ali pa: misijonar je na težavnem potovanju. Dospe do par koč, ki se skrivata med grmovjem. Pogleda noter, naleti na bolnike. To so pogani, ki niso še nikdar nič

slišali o pravem Bogu. V zadnji uri pa odpro svoja srca besedi življenja, ki jim jo govori poslanec božji. Malo pozneje se preselijo duše, ki so v življenju bile vse umazane od greha, čiste in oprane v večnost.

Odkod taki čudeži izpreobrnjenja med divjimi pogani? Odkod taka milostna rešitev duš? Bog sam ve to. Toda nekje, morda blizo, morda kje daleč tam preko morja je prosilo goreče srce, dobra duša za te zapuščene ljudi, žrtvovalo svoje trpljenje v ta namen. Bog se ni mogel ustavljati taki gorečnosti in je odprl zatvornice svojega usmiljenja, O moč molitve!...

Le za par minut vsak dan se tudi ti, ljubi čitatelj v molitvi spomni nesrečnih poganskih bratov. To stori zlasti od 4. do 12. aprila vključno. Teh 9 dni, ki so pred praznikom Varstva sv. Jožefa (13. aprila), prireja Družba sv. Petra Klaverja „križarsko vojsko molitve za Afriko“. Brezplačno na zahtevo razpošilja poljubno število tiskanih molitvic, ki so priporočene, čeprav ne zapovedane, da se molijo tiste dni. Križarska vojska molitve se lahko vrši javno v cerkvi, ako preč. duhovščina dotične cerkve dovoli, more pa te molitve opravljati tudi vsak zase. Poglavitno je to, da se vas prav mnogo, mnogo udeleži te vojske molitve, kajti tisoč milijonov jih je še nekrščenenih, ki čakajo na svojo rešitev. Moli, trkaj na Srce božje s polnim zaupanjem, žrtvuj težave vsakdanjega dela in trpljenja za uboge zamorce. Daruj nebeškemu Očetu zlasti kot najbolj izdatno molitev presveto Kri, rane in Srce Jezusovo kot žrtev in spravo za neumrljive duše poganov.

Ako si pa z delom toliko preobložen, da ne moreš niti teh par minut žrtvovati vsak dan za molitev, potem vsaj med svojim delom večkrat vzdihni, kot je ustanoviteljica Klaverjeve družbe služabnica božja Marija Ledóchowska imela navado: „Presveto Srce Jezusovo, zaupam v te. Gospod, duš mi daj!“ Božje Srce Jezusovo bo nagradilo tvoje delo in zaupanje. Po molitvi boš postal apostol ubogih poganov.

Izpreobrnjenje stare čarovnice.

Piše misijonar P. Sylla, oblat Brezmadežne, Taungs, Južna Afrika.

Truden in lačen sem dospel po dolgi vožnji v afriški vročini domov. Ko sem stopil skozi vežna vrata misijona, mi je prišel nasproti stari Tomaž, eden prvih kristjanov

iz bližnje vasi, ki je 30 km oddaljena: „Oče, stara Mathuthathalo (mati žalosti) je zelo bolna. Hitro pridi, da jo boš krstil.“

„Kaj? Stara Mathuthathalo hoče biti krščena?“ Začudil sem se, ker sem jo že večkrat prej hotel izpreobrniti. Imela je namreč kot stara mati poglavarjeva in kot čarovnica velik vpliv ne le v domači vasi ampak še v daljno okolico. Dosedaj je bil ves trud zastonj. Odtod moje začudenje.

Čarovnik s svojimi čarovnijami.

„Oče, ni sicer rekla, da hoče biti krščena, vendar bo morebiti to želela, ko bo videla, da gre žnjo proti koncu in ji boš ti to povedal.“

Mislil sem na svojo trudnost in na pot 30 km, ki sem ga ta dan napravil, kar ni bilo posebno prijetno. Čutil sem bolečine v desni nogi (spomin na svetovno vojno), ki me je zlasti zadnje čase zelo bolela in ki me bo, mimogrede omenjeno, v kratkem še bolj bolela. Moral sem iti k operaciji in potem 11 tednov ležati v postelji.

Vsa stvar me je stala 2200 mark, človek je človek in potrebuje miru. Obenem pa sem pomislil na neumrjočo dušo stare čarovnice. Naposled je ena duša vendarle več vredna ko vsi zakladi sveta. Odločno sem se spravil na to, da osedlam konja in spravim vse potrebno v nahrbtnik ki mi je bil v vojni za tovariša. Staro čarovnico sem še priporočil v molitev sestram in sirotam, ki stanujejo v misijonu, in odjezdil na plano. Bilo je ob 7 in že precej tema, meseca julija, kar je v Afriki pozimi.

Stari Tomaž ni hotel z menoj. Čeprav je bil kristjan, se ni mogel oprostiti vere v zle duhove in strahove, ki je zlasti pri domačinih ukoreninjena. Ni sicer povedal, zakaj se brani, ker bi bil sicer moral marsikaj preslišati od mene, vendar jaz sem ga dobro poznal in vedel, kako je z njim. Ker pa ni bilo časa, da bi ga bil nanovo učil in svaril, sem rajši molčal in sam odšel na pot.

Tako sem sam jezdil v noč. Moje misli so mi potovale v domovino. Kmalu bodo pri nas doma obhajali nedeljo sv. Ane. Mislil sem, kako bo mnogo romarjev prišlo skupaj, kako bo služba božja nad vse slovesna in kako bo blagoslov božji vidno deloval med mojim domačim ljudstvom. Mislil sem na svoje zadnje romanje, ki sem ga bil napravil k sv. Ani, predno sem zapustil domovino. Ker sem takorekoč vzrastel pod varstvom sv. Ane, sem ohranil do te svetnice neko posebno spoštovanje. Tako sem tudi ta večer sv. Ani priporočil dušo stare čarovnice.

Da bi hitreje prišel do cilja, sem zavil na stransko pot, ki je prešla v ozko stezo. Že večkrat sem bil jezdil po tej stezi, ampak ponoči še nikdar. Prepustil sem se popolnom svojemu konju. Konj pa je imel to napako, da je bil plašljiv in se je rad spotaknil; in to je tudi mene delalo nervoznega, kadar sem moral kam jezditi. Ko sem tako jezdil in roke držal v žepu (ker ponoči je tu zelo mrzlo, čeprav je podnevi huda vročina), je moj konj zadel z nogo ob kamen in jaz sem se prevalil na tla in obležal med kamenjem in grmovjem. Drugega se mi k sreči ni zdo-dilo, ko da sem si zvil desno roko. Vajeti pa sem obdržal v roki, sicer bi moj konj oddirjal brez jezdeca. Zasedel sem zopet konja in odjezdil dalje. Toda nesreča ni rada sama.

Da bi zopet prišel na bližnjico sem zavil preko polja. Na ravnoti sem pa izgubil smer. Daleč naokrog ni bilo nobene hiše. Začel sem moliti k materi Ani, da bi me pripeljala na pravo pot. Celu uro sem blodil med skalovjem in grmovjem. Začelo me je skrbeti, da pridem prepozno in da bi utegnila žena umreti brez sv. zakramentov. Molil

sem vedno bolj goreče in po 1 $\frac{1}{2}$ urni ježi sem se znašel pri nekem znanem drevesu, ki je stalo nekako sredi pota med našo misijonsko postajo in vasjo bolnice. Zahvalil sem Boga in sv. Ano in po dveurni ježi sem dospel v vas k Mahuthathali. Bilo je ob 3 zjutraj. Hišo sem lahko dobil. Ogenj je gorel v nekem kotu, da se je kadilo po vsej koči. In ker po takih kočah vsaka stvar razširja svoj duh, ki ni posebno prijeten, je bil v prostoru res prav „gost“ zrak. Hlevni gnoj namreč naši domačini rabijo za raznovrstne prilike. Hiše zidajo in ometavajo ž njim; tudi kuhajo ž njim, tako da imajo potem tudi jedila nek poseben duh in okus. — V drugem kotu v koči je stalo nekaj žensk okrog ležišča stare čarovnice. Ta je težko dihala in je bilo videti, da gre ž njo proti koncu. „Sveta mati Ana, pomagaj!“ sem molil potihem. Vedel sem, da bo treba hudega boja, predno bom satanu iztrgal to dušo. Pozdravil sem jo in govoril ž njo o tem in onem. Pri tem me je prosila tudi za čaj in tobak. Na posled sem napeljal pogovor na božje stvari.

„Hudič je moj oče in k njemu hočem nazaj!“ mi je odgovarjala. Skušal sem ji dopovedati, da hudič ni dober oče in da se bo še kesala, ako zavrže roko dobrega Boga, ki jo ji zdaj ponuja. Za odgovor je začela na vso moč grditi Boga. Dve uri sem ji prigovarjal in navzoči pogani so potegnili z menoj, toda zaman. Žalosten sem pokleknil in s kristjani molil za njeno zakrknjeno dušo. Hotel sem jo pripraviti do boljših misli — zopet zastonj. Potem smo zopet molili. Obljubil sem sv. Ani, da hočem tej ženi dati njeno ime, ako mi pomaga, da jo izpreobrnem, in da bom pozneje kedaj na tem mestu sezidal kapelo ter jo posvetil sveti Ani. Trdno sem zaupal, da bom na tako obljubo uslišan. Toda vse moje prizadevanje je bilo slejkoprej brezuspešno.

Medtem se je bilo zdanilo. Poslal sem neko navzočo kristjano, da naj pokliče vse kristjane iz vasi, da se zbero k sv. maši, ki sem jo hotel opraviti v sosedni koči. Prosil sem jih, naj med sv. mašo molijo za trdovratno dušo.

Med sv. mašo, ki sem jo daroval v čast sv. Ane, sem svetnico zopet prosil za pomoč. Iznova sem obljubil, da zgradim na tem mestu kapelo njej na čast. Trdno sem zaupal in bil prepričan, da ne bom osramočen.

Takoj po sv. maši sem šel k bolnici. Poprej me še pogledati ni hotela več, zdaj je upirala svoje oči vame. Opazil sem, da nima več na vratu verižice z raznimi obeski kosti, hroščev in zob, ki jo je kot znak svoje obrti vedno nosila okrog vrata. „Oče, pripoveduj mi zopet o

Bogu in nebesih in umij mi glavo s sveto vodo," je prosila s slabotnim glasom. Komaj sem verjel svojim ušesom, čeprav sem naprej vedel, da me mati Ana tudi v tem slučaju ne bo pustila na cedilu. Vesel in hvaležen sem takoj poučil čarovnico o najvažnejših resnicah sv. vere in jo krstil na lepo ime njene rešiteljice sv. Ane.

Posvečevanje nove cerkve v Glen-Covie.

Piše misijonski brat Valentin Poznič.

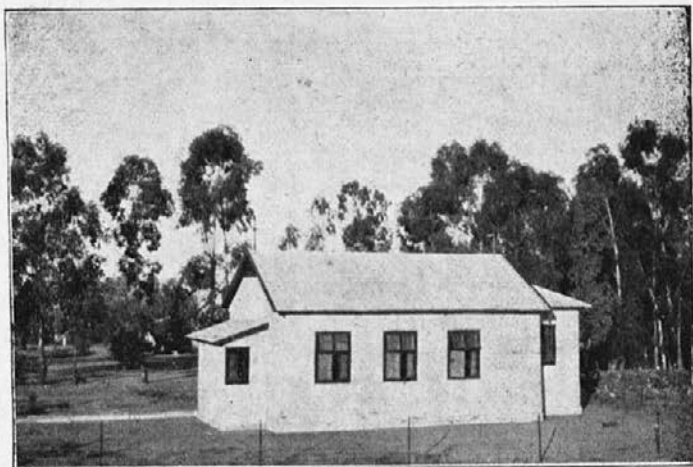
Praznik presv. Trojice je bil za našo misijonsko postajo dan veselja in radosti, kajti ta dan je bila posvečena naša nova cerkvica, na katero smo že vsi tako težko čakali. Dosedaj nam je služila za cerkev mala okrogla kočica, katera je bila že zdavnaj premajhna. Čeprav smo postavili cerkvico mi trije misijonski bratje, so nas vendar stali še drugi stroški okrog petsto angleških funtov (to je okrog trinajstisoč dinarjev). Ker tukaj je les zelo drag, dobaviti ga moramo vsega iz Evrope. Stanujemo zelo daleč od železnice, zato nas vse zelo veliko stane.

Za ta praznik smo povabili več patrov iz misijona „Marija Trost“. Moral bi priti tudi naš predstojnik preč. P. Musar (Slovenec), ki pa je bil tedaj na misijonskem potovanju in zato ni mogel. Prišel je tudi brat Kolenc in tako smo bili vendar trije Slovenci navzoči pri slavnosti (ker brat Mih. Lešnjak se namreč tudi začasno nahaja v našem misijonu, je za vrtnarja) Povabili smo tudi zamorskega poglavarja in njegove vaščane, ki so še vsi pagani, pa so se vendar v lepem številu odzvali povabilu. Poglavar je še mlad, jako prijazen in nam zelo naklonjen.

Po posvečevanju cerkve je bila pridiga na prostem v sepedi-jeziku, katero so vsi pazljivo poslušali. Po pridigi je bila slovesna sv. maša v cerkvi, katera je bila natlačeno polna. K slovesnosti so veliko pripomogle sestre z lepim petjem med sv. mašo v spremstvu harmonija. Po svetem opravilu pa je bilo za naše zamorce zopet drugo veselje. Kot je že navada smo za povabljenca zaklali kravo, da so se vsi lahko malo okrepčali. Bili so prav veseli in židane volje. Šele pozno popolde je dal poglavar povelje, da se razidejo in so šli pevajoč proti domu. Ker smo vpeljali med sv. mašo petje v njihovem jeziku, zato upamo, da bodo prišli vsako nedeljo, posebno mladina, in da jih bomo kmalu pridobili za našo sv. vero. Prosimo pa vas, dragi bralci, da nas podpirate s svojo sveto molitvijo. Ker brez

božje pomoči tudi najbolj goreč misijonar nič ne premore pri teh ljudeh, ki se tako trdovratno držijo svojih paganskih šeg.

Kako bi tu potrebovali kako zasilno bolnico, lahko razvidite iz sledečega dogodka. Pred par tedni dospe nekoga dne popoldne težko obložen voz in se ustavi pred

Cerkvica v misijonu Glen-Covie (postavil misij. brat Poznič in njegov sobrat).

misijonsko hišico. V voz je bilo vpreženih več parov volov, katere je vodil mlad zamorec. Na vozu pa je ležal obložen z vrečami, mlad mož, star kakih trideset let, ki je bil težko ranjen. Med potjo je revež zaspal, po nesreči padel pod voz in si pri tem zlomil desno nogo pod kolonom, leva roka pa je bila tudi zlomljena in en prst popolnoma zmečkan. To se zgodilo pol ure od naše misijonske postaje. Ljudje so moža zopet položili na voz in fantu naročili naj ga zapelje k nam. Sestra zdravnica bi siromaku seveda iz srca rada pomagala, pa nam manjka za tak slučaj potrebne priprave, prostora in postelje. Tako smo morali siromaka zopet naložiti na voz in ga poslati v dve uri oddaljeno bolnico protestantov. Res, srce trgajoč je tak slučaj za misijonarja, pa se ne da pomagati, dokler nimamo male bolnice in potrebne priprave. Sestra zdravnica ima tukaj jako dosti dela, ker vsak dan pridejo razni bolniki k pregledu in prosit zdravil. Upamo, da bomo mogli s časom tudi v tem oziru bolj pomagati ubogim siromakom. Vsem pošiljam najlepše misijonske pozdrave!

Vaš rojak v Južni Afriki.

Iz življenja Bapedov.

Piše br. Valentin Poznič, Južna Afrika.

Že več ko dve leti je preteklo, odkar so se naselili naši misijonarji na tukajšni misijonski postaji, imenovani Glen-Cowie. Postaja je okrog sto kilometrov oddaljena od vsakega omikanega sveta, prometa in vlaka. Pošto dobimo dvakrat na teden. Okrog naše postaje so raztresene vasi in naselbine domačinov, Bapedi imenovani, ki so po

Naša stara cerkva.

večini še vsi pagani in so jako navezani na svoje paganske navade. Vsaka vas ima svojega poglavarja, kateremu morajo biti vsi pokorni in podložni! Stanuje navadno cela rodbina skupaj. Svoje umrle pokopavajo večina v gnoj krala, kjer prenočuje živina. Imajo namreč vero, da duše umrlih ostanejo tam, kjer je pokopano truplo in varujejo posebno živino pred boleznijo. Zato si mislijo, najboljše jih pokopati tam, kjer prenočuje živina.

Edini pridelek domačinov je koruza in neke vrste proso, imenovano „kafra“, iz katerega izdelujejo tudi pivo. Moški delajo tukaj jako malo; skrbe za živino, če jo imajo in pomolzejo zvečer krave. Ženske ne smejo do živine, one imajo drugo delo in delajo ves dan: sedaj prinesli vodo, potem mleti koruza, iskati drva, žeti travo za strehe ali pa izdeljujejo iz neke vrste rastline preproge, na katerih ponoči spe. Na nogah imajo celo množico žičnih obročkov, kar jih pri hoji seveda precej ovira, pa ker je to njih

kinč, se ne zmenijo za to pokoro. Drugače so pa dostojno oblečene.

Največja ovira za pristop k naši sv. veri je v teh krajih mnogoženstvo, ki je tu zelo razširjeno. Uboge deklice, kupčujejo z njimi, kot pri vas z živino. Glavno vlogo igrajo tu voli, ker se deklice prodajajo za vole. Vidite torej, da suženjstvo v pravem pomenu besede še ni odstranjeno, zarito je globoko v paganstvo in le s težavo se je bo dalo počasi odpraviti. Vendar s stanovitno molitvijo bomo tudi to glavno zapreko premagali, posebno, če boste vi, dragi Slovenci za nas goreče molili. Ker ravno molitev je orožje, s katerim zmagamo sovražnika Kristusovega, ki vlada še nad nesrečnimi pagani. Trdno upamo, da bomo z božjo pomočjo tudi mi kmalu imeli uspehe, posebno sedaj, ko smo postavili novo cerkev. Postavili smo jo trije misijonski bratje. Vsak dan pridejo od vseh strani domačini in občudujejo novo cerkvico, ker tako lepe hiše, kot pravijo, še niso videli. Veliko jih je že reklo, da bodo prišli k pouku katekizma, ker naš Bog mora biti res mogočen, ker smo mu postavili tako lepo stanovanje. Do sedaj smo imeli samo malo okroglo hišico, v kateri je stanoval Kralj nebes in zemlje, naš ljubi Jezus.

Čeprav so tudi naša stanovanja slaba, vendar mi že potrpimo. Prva skrb je za novo cerkev in nov altar, ker naš stari altar je majhen in obstoji iz starega zaboja, kjer v tabernaklju prebiva On, ki nam daje moč, da moremo z veseljem prenašati križe in težave misijonskega življenja. On, za katerega hočemo delovati, živeti in umreti, kar je cilj vsakega misijonarja in kar bodi cilj tudi vsakega dobrega katoličana v domovini. Še enkrat se Vam priporočam v molitev.

Angelčki.

Piše sestra Ana, usmiljenka v misijonu Bohipeno.

Ko gremo v okolico k ljudem, smo vedno vesele, da moremo pridobivati duš ljubemu Bogu. Iz naše hiše v Bohipeno, ki stoji pod vodstvom 7 sester, gredo vsak dan po 2, ob šole prostih dnevih po 4 „na izprehod“. Vedno so namenjene v določen kraj. Vsaka mora obiskati gotovo število vasi in si s tem dobi sčasoma jasen vpogled v navade in potrebe prebivalstva. Kako je vesela, ako je po tako trudapolnem potovanju mogla vsaj eni duši zagotoviti nebeški raj.

Časih se ji to posreči brez posebne težave. Neki dan sem obiskala neko vas, katere prebivalci so sicer dobrega mišljenja, a vendar še vsi pogani. Svoje otroke pošiljajo k nam v šolo, da bi se izobrazili, in ti otroci utro polagoma svojim starišem pot do nas. Ko sem tistikrat prišla v vas, sta me takoj zadržali dve ženski.

„Pri Gagahy (neka mutasta) je otrok, ki je na smrt bolan.“

„Dobro,“ sem odgovorila, „razumem.“

Sčasoma postane človek nekoliko malgaški, to se pravi diplomatičen. Dotično kočico sem imela ves čas pred očmi, vendar sem še poprej šla po vasi gor in dol, kajti vse bi bilo izgubljeno, ako bi zvedeli, da mi je kdo povedal o bolezni dotičnega otroka. Naposled sem obiskala tudi tisto kočico. Deklica je bila vsled griže zelo oslABLJENA. Dala sem ji nekaj zdravil. Ker pa sem mislila, da srca še niso zadosti pripravljena, sem hotela iti in obljubila, da kmalu zopet pridem.

„Ne boš je več videla,“ je vzdihnil nekdo za menoj. Pritrdila sem temu glasu in sem deklico takoj krstila.

Ko sem po nekaj dneh zopet prišla v vas, sem srečala mutasto mater, ki mi je z znaki dopovedala, da so deklico odnesli iz hiše doli v gozd Mango, kjer že toliko vaščanov spi smrtno spanje.

Vselej seveda ne gre tako gladko. Izmed krstov, ki sem jih podelila, se spominjam zlasti dveh z neizmerno hvaležnostjo do Boga, ki hoče nebesa napolniti z ljudmi.

Neka sestra, ki je bila že 20 let na Madagaskarju, je prišla nekega dne v neko kočico, ki je bila polna ljudi, zakaj otrok je ležal bolan na postelji. Kakor hitro je oče zagledal misijonarko, ji je dal razumeti, da svojega otroka na noben način ne pusti krstiti. Sestra si je na vso moč prizadevala, da bi očeta pripravila do drugih misli, toda zaman. Deset ljudi jo je sumljivo gledalo. Ni se mogla odločiti, da bi šla, ker otrok je začel umirati. Ker ni bilo od ljudi pričakovati pomoči, se je v molitvi priporočila Bogu. In Bog jo je uslišal. Kakor je nekoč na prošnjo Skolastike, ker je brat Benedikt ni hotel uslišati, naenkrat se začelo bliskati in grmeti, tako da je tudi ta hip grozno zagrmelo zunaj pred kočico. Vse je letelo ven, da vidi, kaj je. Strela je bila udarila v ylang-ovo drevo in je sedaj deblo ležalo razklano na tleh. Lahko si mislimo, da je sestra takoj porabila ugodno priliko, ko je bila sama z otrokom, in ga krstila. Vsa premočena je tisti dan prišla domov, a v srcu polna hvaležnosti do Boga, ker je njej pripeljal eno dušo v nebesa.

Drugokrat je morala ista sestra z zvijačo premagati neko mater v njeni slepi materinski ljubezni. Ta mati je bila izgubila že več otrok, ki so bili krščeni: zato ni hotela nič več slišati o tem, da bi dala še kako dete v sili krstiti. „Potem mi umre!“ je ugovarjala, „kadar se bo mojemu malemu obrnilo na bolje, tedaj ga bom prinesla v misijon, da ga krstite.“ Sestra si je mislila: „Jutri bo otrok komaj še živ. Zbralo se bo okrog umirajočega otroka vse polno sorodnikov in potem bo še težje kaj doseči.“ Pa dobri angelji so zato, da o pravem času človeku vdihnejo pravo misel in mu pomagajo iz največjih težav.

„Pusti, da tvojega otroka pomažem z jodovo tinkturo po prsih,“ je rekla sestra. „Toda nimam čopiča. Ali imaš morda kako gosje pero?“

„V hlevu se bo dobilo kaj sličnega. Kakšno pa naj bo?“

„Tako in tako. Gosto in belo. Toda otroka ne nosi ven, da se ne prehladi. Jaz bom tačas pazila nanj. Pojdi!“ In mati je odšla. Drugo si lahko mislimo.

Stvar je imela več drugih posledic. Mali angeljčki v nebesih so dosegli pri Bogu, da sta tudi oče in mati našla pot k Bogu. Ko je sestra nekoč pripovedovala materam, kako nesrečen je nekrščen otrok, ker vso večnost ne vidi Boga, je mati otroka, ki sem go omenila, bridko zajokala. Sestri se je zdelo, zakaj joka; zato jo je poklicala po šoli k sebi in jo vprašala, kaj jo teži.

„O sestra, ako pomislim, da sem sama kriva, da moj otrok ne bo nikoli v nebesih —!“

„Draga moja, naj ti povem, kaj sem storila z otrokom, ko si ti iskala peresa,“ je rekla sestra in materi vse povedala.

Kdo bo popisal veselje in hvaležnost dotične matere!

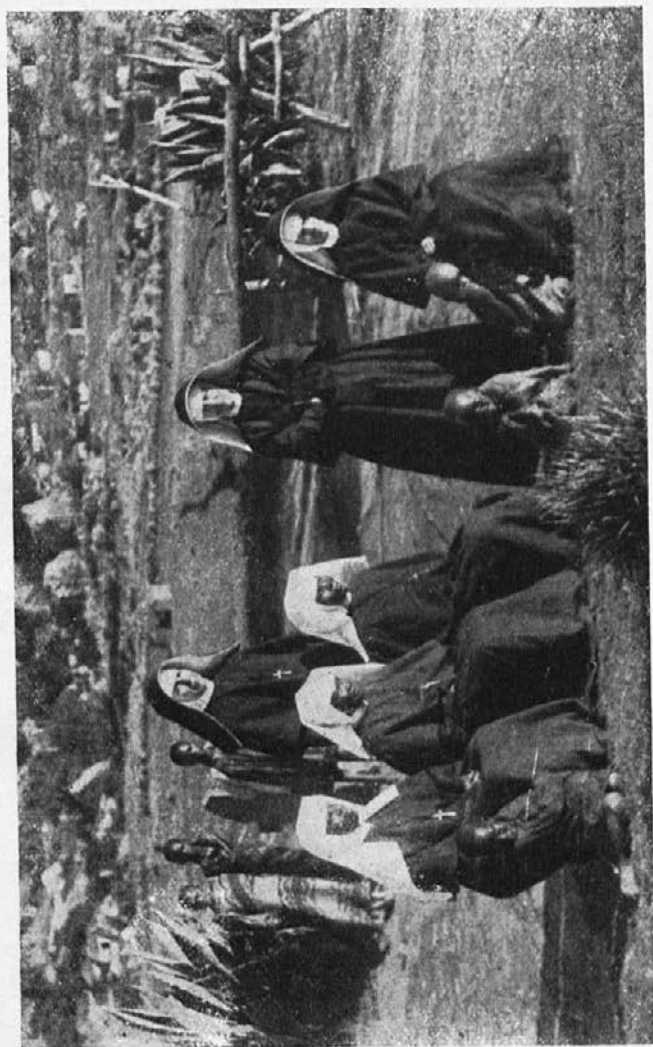

Prve sestre domačinke v Bangweolo.

Piše P. Welfele, Kogreg. Belih očetov, Gilibula, Afrika.

Zadnji 8. december je bil lep dan za naš vikarijat. Štiri mlade deklice zamorke iz rodu Babemba so žarele veselja, ko so klečale pred svojim predstojnikom. Iz dna srca so molile svojo zaobljubo. Potem so prejele rožni venec, križ in šlar. Navzočih je bilo pet patrov iz kongregacije Belih očetov, štirje bratje, sedem belih sester in mnogo radovednega ljudstva. Vsi so občudovali mlade deklice, ki so se vsa ta leta resno prizadevale, da bi

ukrotile svoje strasti in svoj strah, poboljšale svoje napake in tako postale vredne službe, ki so se ji posvetile.

Bele in črne sestre — ena družina.

Nove sestre poučujejo zamorčke v katekizmu, molitvah, branju in pisanju. Pomagajo tudi pri strežbi bolnikov in pri okrašenju in osnaženju cerkve. Pravimo jim „sestre“. So: Terezija, Elizabeta, Serafina, Magdalena.

Sestra Terezija je stara dvaindvajset let, je doma v neki vasi stoštirideset kilometrov od Gilubule in je bila 1913. leta krščena. Ko je dorastla, ji je pisal njen zaročenec iz Vzh. Afrike, da ima sedaj potrebno vsoto za ženitev in da se bo kmalu vrnil. Ob tej priliki je deklica razodela materi, da se ne misli možiti, ampak da je sklenila postati sestra. Pa dotlej še ni niti videla kake sestre. Naslednji dan je prišla v misijon. Upala je, da bo dobivala pri svoji botri, ki je stanovala v misijonski vasi, hrano in stanovanje. V misijonu se je ponudila za razna opravila. Misijonarji so cenili njen blagi značaj in njeno vestno delo. Ko je bil nekoč preč. škof Larque na obisku, je Terezija pokleknila predenj in ga prosila: „Prečastiti oče, dovolite mi, da smem k sestram v Chilubula, da se se tam naučim Bogu prav služiti.“ Škof ji je odgovoril: „Hči, dobro premisli, za kaj prosiš, in pridno moli, potem ti bo Bog sam dal odgovor.“

28. avgusta je prišla Terezija k sestram. Bila je precej ponosne narave, ki se ni rada uklanjala; zato je imela trde boje s svojimi strastmi, predno je zatrla vsako samoljubje in se podvrgla redovnim pravilom. Dvakrat me je prišla prosit: „Oče, jaz ne dosežem ničesar, pusti me, da se vrnem domov.“ Bodril sem jo k vztrajnosti. Vzdržala je vse boje in danes se je posvetila svojemu Bogu.

Sestra Elizabeta je boječe narave in ne posebno nadarjena. Sama to ve; zato mi je rekla med duhovnimi vajami pred zaobljubo: „Oče, ti veš, da imam manj razuma ko moje tovarišice, prosim te pomagaj, da bom mogla Bogu prav služiti, saj ga ljubim,“ — „Ne vznemirjaj se radi tega“, sem ji rekel, „saj veš, da je Jezus zahvaljeval svojega nebeškega Očeta, da je božje skrivnosti zakril modrim tega sveta in jih razodel malim. Bodi vedno dobra in vse drugo bo prišlo samo po sebi!“

Bila je krščena 1924. Takoj na to je postala postulantinja. Tudi ona je imela zaročenca, ki ga je Jezusu na ljubo odslovila.

Sestra Serafina je bila rojena v Mosambique ob času portugiške revolucije. Ko so Nemci udrli v deželo, preganjani od Angležev, so jo odpeljali njenim staršem in je morala biti sužnja. Nekoč se je v vojaški bolnici seznanila z našo sestro Serafino, ki je tam stregla ranjencem, zdaj pa je prednica sester v Chilubuli. Deklica se je polna zaupanja oklenila sestre in ni hotela več od nje. Bila je v Kayambi krščena in je kmalu začutila željo, da bi se Bogu popolnoma posvetila. Je krotka in preprosta kakor otrok in se vedno smehlja.

Sestra Magdalena je iz misijona Kayambi in je bila 1922 krščena. Takoj je prišla k sestram s prošnjo, da bi se jim smela pridružiti. Postulantinja je postala 1926. Imamo velike nade z njo, ker je tako resna, delavna, energična in izvrši vsako opravilo natančno in velikodušno.

Ob isti priliki je bila preoblečena tudi neka postulantinja z imenom Monika. Imela se je poročiti. Vse je že pripravljeno in dan poroke že določen. Celo vrči so bili napolnjeni s pivom za povabljenе. Monika pa je zaprosila svojega ženina, da naj jo pozabi. Rekla je: „Takoj od tu se hočem podati k sestram, da me sprejmejo v svoje vrste. Molila pa bom zate, da dobiš ženo, ki ti jo je Bog namenil in ki boš srečen z njo.“

Monika je prišla septembra 1928 v Chilubulo. Da bi se mlade zamorke izobrazile za dobre redovnice, so jih poučevali v katekizmu v njihovem domačem narečju in jim dolžnosti in pravila natanko razlagali.

Vzgoja sester domačink je zelo važno in lepo delo. Zanje moramo zgraditi posebno poslopje, ker zdaj imajo zelo borno stanovanje. Spe v koči, ki je nekoč služila za kokošnjak. Delavna soba je v razpadu, tako, da so stene na vseh straneh podprte. Kaj boljšega jim zaenkrat ne moremo nuditi, ker smo morali zidati seminar in šole.

V načrtu imamo, da bomo zidali novicijat za sestre domačinke v Malole, 80 km od Chilubule. Svet je prav dober za obdelovanje, namaka ga reka, tako da vode ne bo manjkalo. Toda za zidanje je treba denarja. Zato prosimo, pomagajte nam vzdržati tiste, ki so tako pogumno stopile v službo božjo, da bodo kedaj pomagale širiti božje kraljestvo v najodljudnejši pokrajini.

Naše sestre nosijo rožni venec za pasom. Imajo nalogo, da ga večkrat molijo in sicer za dobrotnike. In to tudi srčno rade store.

Uslišane molitve

na priprošnjo služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

Pošiljam v zahvalo služabnici božji za dobljeno zdravje
100 Din — N. N. Sv. Trojica v Slov. Goricah.

Z možem sva se zatekla k Mariji Tereziji Ledóchowski v neki zelo važni, skoro brezupni zadevi. Opravljala sva devetdnevno in jo prosila pomoči. In res, stvar se je jako dobro iztekla. Vsa vesela sva, iz srca se ji zahvaljujemo in pošiljava obljubljeni dar 180 Din kot botrinski dar enemu zamorskemu dečku in deklici.

J. A. Dev. M. v Polju.

Pošiljam obljubljeni dar 100 Din za afriške misijone v zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo v neki važni zadevi in prosim objave v „Odmevu“. Priporočam vsem, da se v stiskah k njej zatečejo. — M.R.

Večkrat sem se že zatekla s kakšno prošnjo k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in sem bila uslišana. V zahvalo pošiljam 200 Din za afriške misijone in priporočim dobri grofici še eno iskreno prošnjo, da bi moj mož srečno prestal operacijo in se zdrav vrnil domov. Če bo prošnja uslišana, bom še poslala za misijone. — M. Ž. iz Trbovelj.

Po položnici danes sledi 1000 Din. Prosi se vdano, da se zanj nabavi kip sv. Terezije Deteta Jezusa za kako cerkev ali kapelo v Afriki v javno čiščenje. Ta vsota je bila obljubljena vaši ustanoviteljici, kateri se prav pristréno zahvaljujem za zdravje in prosim za nadaljno varstvo. I. P. župnik, Sp. Štajersko

Iskrena zahvala služabnici božji grofici Ledóchowski za pomoč v veliki stiski. Nadalje se ji zahvaljujem za pomoč v veliki stiski. Nadalje se ji zahvaljujem za pomoč, ki jo je izkazala moji mami. Zelo hudo jih je bolela glava, tako da so rekli, da morajo umreti, če ne bo pomoči. Zopet sem se z zaupanjem zatekla k Mariji Tereziji Ledóchowski in privezala njeno sliko mami na čelo. Kmalu jih je nehala boleti glava in so celo noč mirno prespali, da tudi drugi dan niso čutili nobenih bolečin več. Zahvaljujem se še za mnogo drugih prejetih milosti na njeno prošnjo in prosim objave. Ob enem pošiljam majhen dar za najrevnejše misijone. Svetujem vsem, ki so v stiskah, da se zaupno obrnejo do te velike priprošnjice pri Bogu in gotovo mu bo sprosil pomoč; ako je le v njegovo dušno korist.

M. B. iz Nove cerkve.
V čast Marije Terezije Ledóchowski pošiljam 100 Din za najpotrebnejše misijone. J. Sedej, Ribnica.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč v boleznih in pošiljam 270 Din za odkup in botrinski dar zamorski deklici na ime Marija Terezija. N. N. Škofja Loka.

V zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski za ljubo zdravje pošiljam mal dar. M. L., Vojnik.

Zbolela sem na zelo nevarni boleznih in sem se z zaupanjem obrnila do Marije Terezije Ledóchowske ter njej v čast začela opravljati devetdnevnicu in obljubila zahvalo in dar za zamorčke. Bila sem uslišana in izpolnjujem svojo obljubo.

Mr. Oblak, Glince-Vič.

Za uslišano prošnjo na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske sem obljubil za afriške misijone 20 Din, katere vam pošiljam in se ji še priporočam. O. M

Prip. uredn. V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se mi v vsem, kar se je v zgoraj omenjenih uslišanjih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z aautanénim podatkom virov.

Izdaja Klaverj-va družba v Ljubljani.

Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Priporočila v molitev.

Presvetemu Srcu Jezusovem in Marijinem, Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Antonu Padovanskemu, sv. Mali Tereziji, škofu Slomšku, Mariji Tereziji Ledóchowski: V. Š. Gradec, v neki važni zadevi, obljublja dar in zahvalo. — I. K. za pomoč v denarni stiski in srečo pri trgovini, obljublja dar in zahvalo. M. S. Kropa, za zdravje in v neki zadevi, obljublja dar in zahvalo. I. M. Jezersko, v očesni bolezni, v raznih dušnih in telesnih potrebah in stanovanjskih stiskah, obljublja dar in zahvalo. — F. A. R. Mala Nedelja, za pomoč v dušnih zadevah in v težkih gospodarskih težavah. Če bo prošnja uslišana, obljubim dar za misijone in kip Lurške Matere Božje za misijonarja, ki prosi zanj. — M. S. Ljubljana, za pomoč v stanovanjskih zadevah. Obljublja dar, če bo prošnja uslišana. — M. K. Kranj, v neki zadevi in obljublja dar, če bo prošnja uslišana.

Zahvale.

A. Ž. B. sv. Družini, sv. Klari, škofu Baragi, Mariji Tereziji Ledochowski (dar 50 Din). — J. P. Pleterje, sv. Antonu, Mariji Tereziji Ledóchowski (dar 100 Din). — T. F. sv. Mali Tereziki in Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč v bolezni brez operacije. Dar za misijone. — A. Ž. P. sv. Tereziki Deteta Jezusa in Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo v važni zadevi. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici Marija Terezija.

† Spomin za umrle.

Marija Košir, Jesenice na Gorenjskem, Valentin Novak, Pesje p. Velenje.

Naši misijonarji lepo prosijo

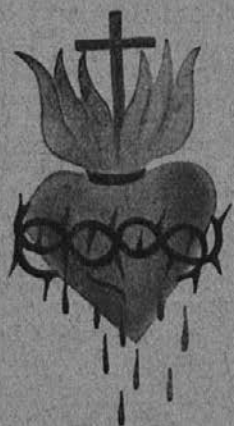
Mašne obleke

in

cerkvenega perila.

Vse stvari z največjo hvaležnostjo sprejme in jih pošlje misijonarjem Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Molitev k presv. Srcu Jesusovemu za afriške zamorce.

Zložil †Zambesi-misijonar O. Menyhardt J. D.

O mili Jezus, Odrešenik vsega človeštva, poglej milostno na afriške zamorce, ki živijo v največji revii in zdihujejo v jarmu pregrehe. Zatekamo se k Tebi, in Te prosimo za svoje najnesrečnejše brate, da bi potolažili Tvojo češččenja vredno pravičnost. Združeni z vsemi dušami, ki Te ljubijo, zahvaljujemo Te za vse neskončne dobrote, ki si jih dodelil nam in tudi tem narodom. Z željo navdani, da bi tvojemu presvetemu Srcu zadostili, Te ponižno prosimo: odpusti jim nevero! Objokujemo vse grehe, s katerimi so ti narodi Tvoje božje veličastvo razžalili. Kot povračilo in spravo Ti darujemo naš največji zaklad — Tvoje lastno presveto Srce, ki je radi vseh teh grehov trpelo neskončno muke. Sprejmi tudi, da se popravijo te krivice, molitve, zaslužnja in zadostila Tvoje presvete Matere Device Marije in njenega ženina, sv. Jožefa, vseh angelov in svetnikov kakor tudi vse sv. katoliške Cerkve.

O ljubeznivi Jezus! bodi naklonjen nesrečnim zamorskim rodovom! Razsvetli jih, ki živijo v temi in smrtni sencii. Amen.

Sv. Jožef, zgled in varuh vseh častilcev presv. Srca, in sv. Peter Klaver, patron zamorskih misijonov, prosita za nas in uboge afriške narode! Amen.

Sv. Apostolska Stolica je dovolila za vsako devetdnevnicoo katera se kadarkoli v letu očitno ali zasebno opravlja v čast presvetega Srca Jezusovega, te-le sv. odpustke:

1. 300 dni za vsak dan devetdnevnicoo.
2. Popolni odpustek med devetdnevnicoo ali v naslednjih osmih dneh. (Pogoji navadni: spoved, sveto obhajilo, molitev po namenu sv. Očeta.)